

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG

należy interpretować w ten sposób, że

zawarte w tym przepisie pojęcie „wszelkich innych członków rodziny, którzy są członkami gospodarstwa domowego obywatela Unii posiadającego pierwotne prawo pobytu”, oznacza osoby, które pozostają z tym obywatelem w relacji zależności opartej na ścisłych i trwałych więzach osobistych, powstałych wewnątrz tego samego ogniska rodzinnego w ramach wspólnoty życia domowego wykraczającej poza zwykłe, czasowe wspólne zamieszkiwanie wynikające ze zwykłej wygody.

(¹) Dz.U. C 138 z 19.4.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ustavno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – Banka Slovenije

(Sprawa C-45/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Europejski System Banków Centralnych – Krajowy bank centralny – Dyrektywa 2001/24/WE – Reorganizacja i likwidacja instytucji kredytowych – Odszkodowanie za szkody wynikające z przyjęcia środków reorganizacyjnych – Artykuł 123 TFUE oraz art. 21.1 Protokołu nr 4 sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego – Zakaz monetyzacji długu państw członkowskich strefy euro – Artykuł 130 TFUE oraz art. 7 owego protokołu – Niezależność – Ujawnienie informacji poufnych]

(2022/C 418/09)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Ustavno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banka Slovenije

Przy udziale: Državni zbor Republike Slovenije

Sentencja

1) Artykuł 123 ust. 1 TFUE oraz art. 21.1 Protokołu nr 4 sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi krajowy bank centralny należący do Europejskiego Systemu Banków Centralnych odpowiada z własnych środków za szkody poniesione przez byłych posiadaczy instrumentów finansowych, które umorzył w ramach zarządzonych przez ten bank centralny środków reorganizacyjnych w rozumieniu dyrektywy 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych, jeżeli w późniejszym postępowaniu sądowym okaże się, że umorzenie to nie było konieczne dla zapewnienia stabilności systemu finansowego, albo że owi byli posiadacze instrumentów finansowych ponieśli skutek tego umorzenia straty większe niż straty, jakie ponieśliby w przypadku upadłości danej instytucji finansowej, o ile ów bank centralny ponosi odpowiedzialność jedynie wówczas, gdy on sam lub osoby upoważnione do działania w jego imieniu działały z poważnym naruszeniem ich obowiązków staranności.

- 2) Artykuł 123 ust. 1 TFUE oraz art. 21.1 Protokołu nr 4 sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym, że należący do Europejskiego Systemu Banków Centralnych krajowy bank centralny jest odpowiedzialny z własnych środków, w określonych z góry granicach za szkody poniesione przez byłych posiadaczy instrumentów finansowych, które umorzył w ramach zarządzonych przez ten bank centralny środków reorganizacyjnych w rozumieniu dyrektywy 2001/24, pod następującymi, wyłącznymi warunkami:
- po pierwsze, owi byli posiadacze są osobami fizycznymi osiągającymi roczny dochód poniżej progu określonego w tym ustawodawstwie, oraz
 - po drugie, owi byli posiadacze zrzekną się dochodzenia odszkodowania za te szkody w drodze innych środków prawnych.
- 3) Artykuł 130 TFUE i art. 7 Protokołu nr 4 w sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym, że należący do Europejskiego Systemu Banków Centralnych krajowy bank centralny jest odpowiedzialny za szkody spowodowane umorzeniem instrumentów finansowych w ramach zarządzonych przez ten bank centralny środków reorganizacyjnych w rozumieniu dyrektywy 2001/24, w kwocie mogącej wpłynąć na zdolność skutecznego wypełniania jego zadań i finansowanej kolejno przez:
- przeznaczenie na rezerwy specjalne wszystkich zysków osiągniętych przez ten bank centralny od określonej daty;
 - pobranie z ogólnych rezerw tego banku centralnego, które nie może przekroczyć 50 % tych rezerw, oraz
 - pożyczkę, wraz z odsetkami, od danego państwa członkowskiego.
- 4) Artykuł 33 dyrektywy 2001/24, art. 44–52 dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz art. 53–62 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE

należy interpretować w ten sposób, że

ustanowione w nich zasady nie mają zastosowania do informacji, które zostały uzyskane lub utworzone podczas wdrażania środków reorganizacyjnych w rozumieniu dyrektywy 2001/24, i które nie były przedmiotem procedur informacyjnych lub doradczych ustanowionych w art. 4, 5, 8, 9, 11 i 19 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 128 z 12.4.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 15 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien – Austria) – FK

(Sprawa C-58/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 13 – Ustalenie ustawodawstwa mającego zastosowanie – Umowa w sprawie swobodnego przepływu osób między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony – Załącznik II – Artykuł 1 ust. 2 – Osoba wykonująca zawód adwokata, której centrum interesów osobistych i gospodarczych mieści się w Szwajcarii i która wykonuje ten zawód również w dwóch innych państwach członkowskich – Wniosek o przyznanie wcześniejszej emerytury – Uregulowanie krajowe nakładające na zainteresowanego obowiązek zrzeczenia się prawa do wykonywania tego zawodu na terytorium danego państwa członkowskiego i za granicą]

(2022/C 418/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wien